

OP GROND VAN HET
VERLEDEN
IN HET HEDEN
BOUWEN
AAN DE TOEKOMST

Het witte licht

In de ijle vrieslucht waaieren kleine rookwolkjes uiteen boven de verstilde Certosa. Een dun laagje poedersneeuw ligt op de wijde takken van de Atlasceder, die midden in het claustrum staat. Het is Kerstnacht.

Het enkeltonige luiden, dat helder weerkaatst tegen de wanden van de bergen, roept alle monniken samen. Als lichtgevende schimmen in de nacht gaan zij door de open kloostergangen op weg naar het hart van hun samenwoning. De kleine lichten worden aangedaan, op één lange altijd eendere toon wordt het nachtofficie ingezet. Iedere nacht staan zij hier en zingen zij de Metten, het nachtelijk bidden van de Kerk, sober, zonder muziekbegeleiding, na iedere psalm weer een hogere toon zoekend, nadat zij vers na vers haast onmerkbaar enige tonen zijn gezakt. Geen dirigent, geen optreden, geen zingen om de schoonheid van de menselijke stem - alleen een bijna neuriënd inademen en uitademen van de woorden van God.

Wanneer het goddelijk werk is verricht en het midden van de scheppingsnacht nadert, staan de monniken op uit hun koorbanken. De lichten worden gedoofd, alleen het schijnsel van een kaars verlicht de ruimte. Dan knielen zij neer, hun kleed voor zich uit spreidend, en gaan zij op hun rechterzij liggen in het koor; steunend op hun elleboog, de linker- in de rechterhand gelegd, het hoofd ingekeerd in zichzelf. Hier is alleen maar stilte, aanbiddelijke stilte en rust in God. Dan staat een monnik op en ontsteekt lange rijen en kringen van kaarsen, die een lichtprocessie vormen rond het altaar. Als de klok twaalf uur slaat, kussen zij de aarde en staan zij op.

De openingszang van de Nachtmis wordt aangeheven 'De Heer heeft tot mij gezegd: mijn Zoon ben jij, heden heb ik je verwekt'.

Zij staan als beelden in de nacht geschaard rond de kribbe van de mensheid. De eenvoudige houten gezangen zijn hun kerstliederen. God baart zichzelf in hun geest en hun lichaam; na de geboorte van God voelen zij zich zwanger.

Als het goddelijk Jezus-leven met hen huiswaarts keert, knielen zij bij het binnenkomen neer in de 'Ave Maria', de eerste kamer van hun kluis. Midden op de wand, naast de eettafel, hangt een Maria-ikoon.

Telkens als de Karthuizer-monnik zijn kluis verlaat -voor de conventsmis, de vespers, het nachtofficie- bidt hij op zijn bidstoel een Weesgegroeit. Ook als hij zijn kluis weer binnenkomt. Het doet denken aan de man, die zijn vrouw groet als hij weggaat en weer thuiskomt. Voordat hij weer opstaat, kust hij de bidstoel, eigenlijk haar.

Hier staat ook zijn bed, een harde matras van maisstro waarin de knoesten nog voelbaar zijn waartussen hij zijn lichaam schikt. Dat doet niet zeer. Het doet wel denken aan de kribbe - de kribbe van tallozen in de wereld, groot en klein.

In de tweede kamer van zijn kluis, de eigenlijke cella, staat zijn grote bidstoel en koorstoel, zijn schrijftafel en boekenkast, zijn kachel. Hier hangen heiligen en geliefden aan de muur. Boven de bidstoel, waarop hij dagelijks vele uren geknield zijn gebeden zegt, hangt de gekruisigde Jezus. Of staat daar -zoals bij een van hen- een houten kruisbeeld: de levende lijdende Christus met geheven hoofd - opgeheven naar zijn Vader. Na jaren is het hout verkleurd. Het hoofd van Jezus, zijn borst en voeten zijn diep donkerbruin geworden - getekend door de kussen. Hier speelt zich het intieme leven af van de monnik, het lief-deleven tussen God en mens.

In deze nacht geurt alles naar geboorte. Buiten in de eigen tuin bloeit de kerstroos wit boven het taaie groene blad. De sterrenhemel hangt tussen de ommuring van zijn hof: schoot waaruit God vóór de morgenster zijn Zoon heeft voortgebracht in het heilig schitteren van alwat is.

Als de zon in de vroege morgen opwaarts rijst, eerstgeborene van de nieuwe schepping, vieren de monniken in de Dagmis het Licht. Hun kerstzang heeft nu een eigen gloed. In stille vertedering zingen zij 'Puer natus est' 'Een kind is ons geboren, een Zoon is ons geschonken: een mantel van liefde is over zijn schouders gelegd - Engel van het grote Weten wordt hij genoemd'. Eenstemmig koor, samenklank met alle koren over de aarde, waar de geboorte van het eeuwig Licht wordt gevierd. Deze dag wordt geheel in stilte en eenzaamheid doorgebracht. De maaltijd wordt thuisbezorgd. De mens zwijgt - God spreekt vandaag. De een blijft in zijn eigen stilte - de ander zingt 'Nu zijt welkome', als een lied van welkom in de eigen woning. De een brandt een kaars - de ander staat wat dromerig bij zijn kerststalletje en laat het kleine heimwee toe naar het verleden. Maar als een wolk van licht stijgt er een gebed omhoog uit dit huis met zijn vele woningen: voor de velen die hen alleen maar liever werden door de jaren, voor alle eenzamen zonder God, voor de ontelbaren die ondergaan in een zee van leed.

Als de avond valt en de zon weer wegglijdt achter het gebergte, vult het dal zich met een onmetelijke stilte. Wat zij op zondag samen zingen, zingt nu een monnik zacht voor zichzelf alleen 'Salve Regina', zijn handen omarmend gevouwen rond de lieve vrouw die met hem samenwoont, Maria.

Alleen bij de Karthuizer-monniken ontbreekt in deze lofzang het woord 'moeder'. Zij bezingen Maria als vrouw... het vrouwelijke van God. Als dan verder op in deze lofzang 'Jezus' wordt genoemd, voegen zij (en weer als enigen) het woordje 'lieveling' toe. Kerstmis bij de Karthuizers: een stille nacht en een stille dag, waarin de eeuwigheid zingt van vrede op aarde... als een gelukwens voor alle tijden. Soli Deo - met God alleen een hele Kerstmis lang.

Onze wijze van
Kartuizerleven
moge beeld zijn
van de toekomst

Het Kartuizerleven
is dicht bij ons
want het is
in ons

Roeping

Wanneer je Kartuizer wilt worden
kies je ervoor met God alleen
te zijn. Je medemonniken zijn
niet je keuze, toch ga je met hen
leven, een innerlijke eenheid aan.

Wat gemeenschappelijk gebeurt, kan
leiden tot eenheid en gelijkgezindheid,
maar in de eigen kluis gebeurt
de eigenheid waartoe ook behoort
de eigen wijze van met God omgaan.

In de toekomst zal er een andere
gezamenlijkheid en eigenheid zijn.
Dat zal de kartuizerroeping zijn
om samen met een geliefde verwante
ziel één kluis één leven te bewonen.

Uit het ontwaken van de liefde en
de goddelijke eenheid tussen mensen
zal een nieuw kartuizerleven worden
geboren, waardoor de menselijke
eenzaamheid zal worden opgeheven.

Dan worden mensen geroepen naar elkaar,
worden mensen Kartuizers mét elkaar
omdat zij de levende gestalten kunnen
zijn van Gods nabijheid in de eenheid.
van lichaam, hart en geest.

Dit kan een diepere ziele-eenheid zijn
met God, in de kleinste gemeenschap
met God alleen - in gelijkheid van
hetzelfde voelen en denken en de
gezamenlijkheid van willen en doen.

Dit zal een leven zijn van volstrekte
eenvoud en soberheid, in de
stille wille van de tedere vrede,
in het zachte omhelzen van lichaam
en ziel als eenwording met God.

Zij zullen het leven weer kunnen
doen vonken als het vuur smeult,
zij zullen elkaar optillen naar God
ook als de ouderdom hen neerdrukt
en weten dat hun liefde God is.

Kartuizers
kunnen
thuis
blijven

Thuis
kunnen zij
Kartuizers
zijn

Slagader

De verworteling in de aarde
is voor alle leven van levensbelang.
Dit is de bestaansgrond van zijn,
van bomen bloemen en gewassen,
van menselijk en dierlijk leven.

Deze aarding is vooral voor de mens
heel sensitief, fysiek én psychisch.
Daarbij is de verbondenheid met een
levensliefde de dragende en voedende
bodem van het bestaan: fundamenteel.

Het is niet alleen zo, dat dan de
levenssappen van lichaam en ziel
van nature gaan stromen, maar ook
dat daardoor het lichamelijke geestelijk
en het geestelijke lichamenlijk wordt.

Het grote centrale gebied van het
bestaan is dan vervuld. Verbonden met
alles wat daar nog omheen ligt vormt dit
de levenskracht waardoor teleurstellingen
te zijn overwinnen en stormen te doorstaan.

De worteling in de aarde is de verweving
met het goddelijk leven, waardoor alle
haarwortels leven kunnen opzuigen.
De hele mens is nodig om God te kunnen
vinden, ontvangen en in zich opnemen.

Deze slagader is de rechtstreekse verbinding
met God waardoor het hele zuivere Zelf
door de mens heenstroomt, de mens opwekt
tot lust en liefde om uiteindelijk en
ten volle in God uit te stromen.

Vooraf voor hen die de hoge moeilijke weg
gaan van zelfopoffering en onvoorwaardelijke
liefde, is dit een bestaans-noodzakelijkheid.
Dat zijn de priesters en priesteressen,
gewijd en ongewijd en alwie God gewijd is.

Dat zijn ook de monniken en monialen
die de hoge bergen intrekken van een
mystieke liefde om daar met God alleen
te zijn. Alwat maar 'mens' kan zijn
zal de bagage moeten zijn voor hun tocht.

Stroming

Beschouwing is het
stromen van de ziel.
Wordt dit gestroomlijnd,
dan verdwijnen overlopen.

Zo was eeuwenlang de Beerze.
Toen werd ze gekanaliseerd.
Het landschap werd eentonig
en de wielen droogden op.

Maar opnieuw slingert zij
zich speels door de Roond.
Zo zal het religieuze leven
ooit weer gaan meanderen.

